

fattet Paragraphen paa en noget anden Maade, saaledes at det bliver nødvendigt, at Sagen paaany undergives den samlede Lovgivningsmagts Afgjørelse, førend en saadan Beslutning kan træde i Kraft. En større Garanti troer jeg virkelig ikke Kjøbstæderne kunne forlange for, at den Tilstand, som mange af dem frygte, ikke skal indtræde, førend der er givet fornødent Varsel, og førend alle de Momenter, der bør komme i Betragtning, ere tagne under Overveielse. Den samme ærede Taler ønskede en større Bemyndigelse for Repræsentantskabet i den første Periode, om jeg maa sige, i den Periode, i hvilken Justitsministeren skal deeltage i Bestyrelsen af Forsikringen, og som foreløbig er sat til 5 Aar; han vilde blandt Andet have, at Repræsentantskabet skulde have Bemyndigelse til at vedtage, at der skulde gives Erstatning for Explosioner, og han ønskede anden lignende Udvidelse af Forsikringens Virksomhed. Jeg troer imidlertid ikke, at det vil være forsvareligt at give Repræsentantskabet en saadan større Myndighed under den foreløbige Periode, saalænge Forsikringsvængen endnu bestaar; thi saalænge alle Eiere af Kjøbstadelendomme ere forpligtede til at lade deres Eiendomme optage i Brandforsikringen bør de ogsaa kunne gøre Regning paa, at de Regler, der engang gjælde for denne, i det Væsentlige forblive uforandrede; de bør navnlig kunne gøre Regning paa, at den Risiko, i hvilken de ifølge Lovgivningen ere forpligtede til at deeltage, ikke uden deres Samtykke forøges eller udvides. Jeg finder det altsaa ikke rigtig at arbejde i Retning af at give Repræsentantskabet større Myndighed i saa Henseende i denne første Periode, i hvilken som sagt Forsikringsvængen endnu eksisterer. En lignende Bemærkning, men i modsat Retning, maa jeg gøre med Hensyn til, hvad den ærede Taler anførte om Bestemmelsen i § 4 litr. c., om hvilken han ganske rigtig formodede, at Meningen var at muliggjøre for Forsikringen, at udelukke Eiendomme, som ikke vare opførte overensstemmende med Brandlovens Forskrifter, selv om de vare opførte, førend den paa-gjældende Lovs Bestemmelser bleve vedtagne, og paa hvilke den altsaa ikke har forpligtende

Kraft, idet disse Bestemmelser i Reglen ikke ere tillagte tilbagevirkende Kraft. Den ærede Taler oversaae, forekom det mig, ved de Bemærkninger, han i saa Henseende gjorde, at paa det Tidspunkt, til hvilket § 4, litr. c., kommer til Anvendelse, er Forsikringsvængen hævet, saa at de, der ikke ere fornøiede med Foreningens Indretning eller de, som efter de Bestemmelser, Forsikringen vedtager, ikke kunne blive optagne i den, kunne henvende sig andetsteds. Paa den anden Side troer jeg ogsaa, at man, naar man hæver Forsikringsvængen, ogsaa bør tillade Forsikringen at udsønde saadanne Eiendomme, der ere af særlig farlig Bestaafenhed, navnlig naar de ikke opfyldte Lovgivningens almindelige Forskrifter med Hensyn til Bygningsmaade. Jeg kan heller ikke erkende Rigtigheden af den ærede Talers Bemærkninger med Hensyn til § 4 Litra f. Den ærede Taler syntes nemlig at misbillige den Forandring, der er foreslaaet i det hidtil Bestaaende, idet man nemlig ikke i de Tilfælde, hvor Brand-erstatningen bliver at udbetale Panthaveren, fordrer, at han skal opføre en Bygning for det ham saaledes udbetalte Beløb. Saaledes som Bestemmelsen nu er, volder den jævnlig Forsikringen ikke saa libet Besvær, idet nemlig Panthaveren kun skal have erstattet efter de gjældende Bestemmelser, hvad han ikke kan faae i Brandstifterens Bo; det kan jo let blive en ganske ringe Differenti, der bliver tilbage, og for hvilken det ikke fornødtigvis kan paalægges ham at opføre nogen Bygning. Det er meget vanskeligt at faae dette Forhold ordnet, naar der som sagt paa en Maade skal deles imellem Forsikringsforeningen og den, der er skyldig i Brandstiftelsen. Det Tilfælde, som den ærede Taler forudsatte, nemlig en Collusion mellem Panthaveren og Eieren om at afbrænde en Bygning, er dog i Virkeligheden ikke meget sandsynligt, og Udfigten til Binding derved er ogsaa saa svag, at man vanskelig skulde kunne tænke sig, at den virkelig skulde kunne foranledige en Brandstiftelse. Den ærede Taler fandt ikke, at det Tilfælde, der, om jeg maa kalde det saa, i den anden Periode er tilkænkt Justitsministeren, havde faaet noget nærmere Udtryk i Lovfor-slagets enkelte Bestemmelser. Det forekommer